

*'ay kadar derin,
ay kadar sakın,
ay kadar güzel,
ay kadar ilham verici olmalısınız'*

Başkan Apo

'Tutacağım bu günlüğüm Şehit düşen can yoldaşım Cumali (Salih Doğan) şahsında tüm devrimci sosyalist şehitlere atfendir'

*Ekin Cumali
01. 07. 07*

Şemale doğru...

07. 07. 07

*Güneyden kuzeye geçeli tam bir hafta oldu. Doğa harikası Kato'lardayım. Karo Jirka... İhtişamı insan belleğinde etki yaratıyor. Katolara doğru tırmandığında havanın değiştiğini şemalden esen temiz rüzgârı çekince anlıyor insan. Hele birde ay ışığında kapılarından bir tanesinden içeri girdiğimde şunu demeden edemedim kendime; '**Ekin, Iskenderin lanetlediği Katolardan geçeceksin, şanslısın**' İçimdeki ikinci ben bana bunu söyledi. Tabi heyecanlanmadım değil...*

*Benim için yeni bir başlangıç. Tam sekiz yılın ardından güneyden çıkmak benim için aciliyet arz eden bir hal almıştı. Artık '**miladımın**' oralarda dolduğuna çoktan arar vermiştim, ama ne fayda... Karar uyguladığın oranda karardır. Ondan ötesi suya yazılın yazılardan ibarettir. Geçte olsa kuzeye geçişe '**nereden dönersem kârdır**' mantığıyla yaklaştım. Ve çıktım...*

*İkinci ben bana şimdi diyor ki, '**önemli olan tek oralardan çıkmak mı? Ekin**' Cevap veriyorum. Tabi ki hayır. Yaşadığım süre boyunca içeriğini doldurarak ve arayışlarıma yenilerini katarak yürümek benim için önemli. Hakeza sadece bir coğrafya değişimi çokta belirleyici olmuyor, günceli kurtarmanın ötesine geçmiyor, sığ bir değişim oluyor. Oysa ki, benim güçlü bir yenilenmeye ihtiyacım var, eskiye dair -geri geleneksel- ne varsa zihnimden, yüreğimden o kadar çok atmak istiyorum ki, nereye gitsem bunlar benim karşımda bir ayna. Aynada beliren suret ben oluyor, bir başkası, bir erkek, bir kadın... Ne farkederek ki, o suretler benden öte değil. '**kendini bulmak ve bilmek**' diyor Başkan.*

Evet Başkanım, senin kızın Ekin 14 yaşında sosyalizm ile ilk tanıştığı, ilk ilişkilendiği zaman diliminde Ö-Z-G-Ü-R-L-Ü-K kelimesini duyduğunda, dillendirdiğinde göğsü sıkışan, nefesi kesilen -hani insan aşık olduğunda yaşadığı duygular vardır ya- onları yaşadığı anları, yüreği volkan gibi hazır anları yaşamak istiyor. Aradan tam 14 yıl sonra, bunları tekrardan ayaklarını yere basarak, köklerini bu topraklarda alarak yaşamak için, şehit düşen yoldaşlarına, yaşayan yoldaşlarına ikinci kere söz veriyorum.

Kato Jirka

Daha Ne Kadar Bedel!

27. 08. 07

Ey tabiat ana sana verdiğimiz bedeller, adadığımız adaklar yetmiyor mu? Daha ne kadar körpe can istiyorsun, daha ne kadar bu topraklara ait delikanlı ve kızlar alacaksın, yetmedi mi?! İçim kan ağlıyor, Kele Meme bir kez daha on kişi yuttu. On körpe can, on güzel insan. Daha kuzeyi göremeden, doyamadan Şemalin havasına, umutlarını yerine getiremeden, inikamlarını bu vampirleşen düşmandan alamadan on yoldaşım toprağa düştü. Artık yeter, bu kirli savaşı durdurmak için yapmadığımız şey kalmadı. Fakat nafile... Öyle bir düşmanımız var ki, realitesi çok kozmopolit ve vahşi. Isimlerini yazmaya elim varmıyor. Daha resmi bir açıklama olmadı lakin tahmin ettiklerim var. En azından kuryeler Xwinreş ve Andok.

Andok yoldaş daha geçen gün senden bir yoldaşa bahsettim. Sadece yol sürecinde birlikteydik. Seni ilk gördüğüm an dikkat çeken yanların olmuştu. O gencecik çocuk saflığındaki yüzün bende ayrı bir etki yaratmıştı. Hele birde gülünce ne kadar güzel oluyordun. O gülüşünü ve yol sürecindeki kuryeliğini ve çocukları andıran saflığından Berfin Arkadaş'a bahsetmiştim. Bu şehit düşenler arasında sende var mısın, bilemiyorum. Fakat kim olursa olsun canımdan bir parça götürdüler. Ve kendi umutlarından, istemlerinden, canlarından bir parça verdiler bana. Her bir gökyüzüne bakışında, her bir silah sıkışında, her bir gerilla çayı içişimde, her bir sohbet edişimde sizin içinde olacak.

Şuan sabahtan beri düşman etrafımızı tutmuş güzelim ormanlarımızı yakıyor ve bize birazda yaklaşıyorlar. Küçük bir birimiz. Düşman bilse tam karşılarında durmuşuz hiç affetmez. Her şeyimizi hazırladık, beklemekteyiz. Benim için bir ilk. Eğer uygun olursa akşam vuracağız. İşte bu en son şehit düşen yoldaşlar için olacak. Böyle bir şans doğacak mı, bilemem. Fakat olma ihtimali de var.

Çakçako/ Besta

Kürdistan'ın yiğit, delikanlı kızlarına ve oğullarına...

28. 08. 07

Egemenlikli tarih karşısında beşbin yıldır direnen, özgürlükçü halk kesiminin bir örneği daha ayın 25'inde yaşandı. Erkek egemenlikli sistemin en adaletsizce tarafı savaş yüzü bir kez daha yürekleri, beyinleri en büyük siper olan insan karşısında kullanıldı. 11 can yoldaşbizden koptu, düşman artık doymuyor. Kawa destanındaki gibi Dehak en genç güzel insanlarını, gençlerini adak olarak aldırış kendisine. 21. yy'ın Dehakları o kadar çok ki, kan içerek belirliyor kendisini. Rosa, Delia, Awesta, Andok, Xwinreş, Rohat, Isyan, Andok, Eşref, Amed... Geride kalmak zor be yoldaşlar. Aklımdan çıkmıyorsunuz. Sekiz arkadaş tanıyorum. Delila'nın sesi, Andok'un gülüşü... Hepinizden bir parça gözümün önünde. Ne yapsam, ne söylesem kendime yetmiyor bir türlü. Şehit düşen arkadaşlar üzerine söz veriyorum. 'A-L-I-Ş-M-A-Y-A-C-A-Ğ-I-M şahadetlere' diye. Alışmadım-yacağım lakin böylede oturmak ne kadarda zor geliyor bana. Kendimi sizlerin kanları üzerinde yaşıyor hissediyorum. En zoru da bu oluyor, beklemek ama neyi, kimi? Sizlere söz veriyorum, kanınız yerde kalmayacak. Intikam için her fırsatı kollayacağım. Yoksa böyle yaşamak haram olsun...

İki Genç Yoldaşıma Şiyar ve Andok'a

Her ikinizi de çok tanımadım ama çok kalmak, yaşamak biz devrimciler için o kadar da belirleyici değil elbet. Özelliklerinizde benzer yanlar çoktu. Saflık, temizlik, gençliğin verdiği

coşku... Şiyar'ın güzel mavi gözleri hep parlıyordu. Andok'un gülüşü masum çocuklar gibiydi. Ama bizleri onlarsız bıraktınız, daha yoldaşlığınıza doyamadan. Bir çok şey hep yarım kalmak zorunda mı? En güzel şeyler devrimci ortamlarda hep yarım kalıyor. Buda devrimciliğin bir zaafiyeti olsa gerek. Gayriihtiyari oluşan bir durum.Bu mücadelede en çok da ağırıma giden genç yaşta yoldaşların toprağa düşmeleri oluyor. Keşke ben onların yerine gitseydim. Yeterince şey yaşadım zaten. Onlara ise insan kıyamıyor bakmaya, hep bir koruma hissi uyanıyor bende onlara karşı ama lanet okuyorum kendime, bunu yapamıyorum. Sadece yaşamda onlara karşı daha duyarlı olabiliyorum. Şiyar Cudi'ye gideceği zaman ona tembihlemiştim, yolda dikkat edeceksin diye ama tecrübesizdi. Bu beni korkutuyordu. Pis alçakların tanklarına, silahlarına karşı kurnaz değil korumasızdı. Bana Cudi'den taş getirecekti, söz demişti. O güzelim Mavi gözleriyle gülerek ve heyecanla gitti.

Andok Arkadaş'la birlikte gelirken yolda demişti ki; **'anneni özledin mi?'** şaşırmış anlayamamıştım bu soruyu. Sonra o da gülüp **'eğer bu Kele'de bir farkedilirse iki-üç gün içerisinde annemizin yanında oluruz'** demiş ve ağız dolusu bir gülüşle susmuştu. **'Yani cenazen tabi, düşman senden bir şey bırakırsa annene ulaşır.'**

Güzel yoldaş, şimdi senin annen seni bekliyor. Olmaz olsaydı böyle bir bekleyiş. Sana nasıl kiydılar? -bende egemenlerden nereden ahlaki erdem bekliyorum- Yürellerinizde kalan yaşanmamış o kadar çok şey vardı ki, bir çoğundan haberim bile yok fakat bizleri ortak kılan aynı duygular ve özelemler var. Bunlardan yola çıkarak sizler içinde yaşayacağım, savaşacağım, savaşacağım...

Ş. Mahir Noktası Çakçako/Besta

Özlemek nedir bilir misin?

ey ay gülüşlü

güneş yüzlü

şimşek gözlü

kahraman çocuklar

bilir misiniz?

gittiniz ama masum

çocuk gülüşünüz

bende kaldı...

Buke Delal'e

31. 08. 07

'Cennet anaların ayakları altındaymış' derler. Analar ezilenhalkların, kesimlerin bütün analarını insan incelediğinde ister Afrika'lı, ister Irlanda'lı, ister Arjantin'li, ister Filistin'li, ister Anadolu'lu, isterse kürdiiştan'lı olsun konuştukları diller hep aynı kapıya çıkar. Duyguları aynı, ağıtları aynı, acıları aynı, direnişleri aynı... Varsa yoksa barış, aşiti ister. Ne kendi çocukları, ne de başkalarının çocukları ölsün isterler.

Dün Delila Arkadaş'ın annesinin mezar başında yaptığı konuşma radyolardaydı. İnsanın nutkunu tutacak bir dudruş sergiledi. Gerçekten kanım dondu. Beni buralardan aldı, ta neolitik süreçlerine kadar götürdü. Nasıl bir güç ki, bir ana kızının cenazesini böyle karşılayabiliyor?Bu kadar acı çeken bir halkın içinde ana olmak, hem de bir gerilla anası olmak gerçekten çok zor

olsa gerek. 'Bu gün bizim düğün günümüz. kızım ülkesiyle evlendi. Ülkesinin gelini oldu. Tilililerle karşılamak lazım. Yas tutmayın, ağlamayın... Çocuklarımız namusu, onuru ve şerfiyle savaştılar ve bu ülkeye gelin ve damat oldular.' diyor ve arkasından **'Buke Delale'** şarkısını söylüyor.

Bir ke daha bize örnek oldun ana, geçmiş diengen tarihine denk, egemenler karşısında boyun eğmeyen, zavallı durmayan asi Kürt Kadını... Seni özlemle kacaklıyor, ellerini, gözlerini hasretle öpüyor ve başımı önünde eğiyorum ey güzel anam...

Ay Işığının Altında Kısa Bir Gezi 'ayın şavkı vurur kleşimin önüne...

Bundan iki gün önce birimce araziye çıktık. Hem biz kendi işimizi yaptık hem de Xoşmer Arkadaş onlar. Besta çok geniş bir arazi. Etrafı görkemli dağlarla dolu. Herekol, Katolar, Kele Meme, kör kandil...

Kani Botki boğazına ulaşacağım zaman katolardan dolunay çıkmaya başlamıştı. -yanımda neden bir fotoğraf makinesi yok diye hayıflandım- Hafif esen bir rüzgar yanağımı ylyayıp geçiyordu. Birkez daha ayın ihtşamı karşısında kendimi onun etkisine teslim ettim. Çocukluğumdan beri ay ışığının bende hep farklı bir etkisi olmuştur. Hep gizemli bir gücün olduğuna inanmışımdır. Bu gücün özellikle kadın üzerinde ayrı bir etkisi olduğunu düşünürdüm. Daha sonra yaptığım bazı araştırmalar -mitolojik ve bilimsel- bunu doğruladı. Mitolojik süreçte ay hep kadın tanrıçalarla simgeleştirilirmiş. Ve kdının raahim kanamaları, regl süreçlerinde ay çıktığı zamandaki hallerine göre ayınler ve kutlamalar olurmuş. Rahim kanamaları doğumla, berketle bir tutulduğu için bu kan toprağa dökülürmüş. Bu nedenle bir çok yerlerde regl dönemleri ay hali, ay başı vb. şeklinde adlandırılır.

Bu işin farklı bir boyutu ama yaptığımız iş dolunayda olunca ayrı bir tadı oldu. Işın ssinir bozucu yanı ise ondan bir kaç gün önce düşmanın hareketli birlikleri aynı güzergâhtan geçmişlerdi. Etikten yoksun zihniyetlerin ete bürünmüş, insana bürünmüş hali basiretsiz askerlerin ayak izleri her yerde vardı. Birde yakıp yıkımyaya çalışmışlardı araziye ama nafile. Arazi onlara inat çok fazla tahrip olmamıştı. Yinede içim kinle doldu. Onlarla aynı coğrafyayı paylaşmak ve kendilerine ait olmayacağını bildikleri için bu güzelim dağları çöpleriyle, izleriyle yok etmek istemelerine tahammül edemiyorum. Her ne yaparlarsa yapsınlar, bu yıl isyan bastırma hareketine Botan'da da kalkıştılar. Lakin bastıramayacaksınız. Buna ne tanklarınız, ne de toplarınız yeter. Çünkü üç-beş çapulcu dediğiniz Apo'cular artık halklaştı ve genişledi. Sizlerin hakim olamadığı beyinlere ve yüreklere Apo'cular iz bıraktı. Öyle bir iz ki, tarihin özgürlükçükesimlerinin 21. yy.daki devamcısı...

En son askerlerin gözlem ve keşif amaçlı kullandıkları tepeye geldik. İşlerimizi yaptıktan sonra bir gerilla için en güzel şeylerden bir şeyi yaptık. Birimce oturup ayağımızın altındaki kocaman araziye bakarak, sırtımızı Katolara yaslayarak, dolunaydagüz el bir sohbetle, düşmanın zayıf kısımlarını fark edipte dalga geçerek, birazda esprituel bir tarzla birbirimize takılarak bir durum değerlendirmesi yaptık. Eylem planlamaları, pusu yerleri, hareket tarzı hem bizim hem düşmanın nasıl olur vb. tartışmalarda eksik olmadı tabi.

Bu tartışmalara renk katan, dünyanın bir çok yerinde yediğimiz şeylerde tad almadığımız soframız da vardı. Bir çok insan için fakir ama biz gerillalar, devrimciler için zengin ve sade bir yemek yedik. Katolar'ın ünlü sirikli zozan peyniri, gerilla ekmeği ve yapay içecek yani lezzo. Aç

olmadığım halde bir parça yedim. Böyle bir gecede bir gerilla bunu yapmazsa olmaz diye düşündüm. Ve gerçekten çok fazla olmayan bir yorgunluğun ardından iyi geldi hani. Gecenin gözdesi tabiki Herem Arkadaşı. Uzman çavuşları gece sonunda ona benzemişti. Ceplerimizde yabani elmalar, boş şaşallar Herem Arkadaşımızın bireysel gömmelerine taşıdık. **'uzman çavuşlar Albay'ına benzedi'** diyerek noktaya ulaştık.

Ş. Mahir noktası/ Çakçako

Egemenler karşısında direnen tüm insanlığa ve doğanın bütün canlılarına dünya BARIŞ günümüz kutlu olsun...

Camdan bir fanustan köy halini almış evrenimizin dört bir tarafında yaşayan özgürlükçü kesimlerin yüreklerini yüreklerini ve beyinlerini birleştiren üç büyük olgu BARIŞ-ÖZGÜRLÜK-EŞİTLİK. Afrika'da açlıktan kırılan insanlar, açlıktan karınları şişip biçim değiştiren çocuklar, Filistin'de ellerinde taştan başka savaşıacak bir şeyleri olmayan insanlar, Halepçe'de daha emeklemeden kimyasal gazla dedesinin kucagında yere serilen çocuk ve insanlar, Alman faşizmi karşısında bedenleri sabun yapılan yahudiler, Bosna'da, Kosova'da, Sirbistan'da sunni çelişkiler üzerinden öldürülen binlerce insanlar. Çin'de, Hindistan'da, dünyanın dört bir yanında fuhuşu bir iş olarak yapmak zorunda kalan milyonlarca kadınlar, daha regl bile olmadan 13-14 yaşında 60-80 yaşındaki erkeklere satılan kürt kızları, İstanbul'un varoşlarında sabahı akşam ederek geceyi gündüz eden Anadolu'nun emektar insanları, sokak çocukları, tinerciler, toplum tarafından dışlanan, sisteminçikmazında üçüncü cins tercihini yapan travestiler, lezbiyenler, homoseksueller, Afganistan'da çarşaf dışına çıkmadan dünyayı çıplak gözle görmeyen kadınlar, namus cinayeti adı altında sokak ortalarında kardeşleri tarafından boynu kesilen, kurşunlanan Kürt kadınları, Anadolu'nun dört bir tarafında sırtında küfesini indirmeden dağ taş, bağ bahçe gezen kadınlar, ülkesinden toprağından sürgün edilmiş bütün insanlar, mülteci kamplarında yaşayan Kürt halkı ve daha bir çokları... Dillerimiz, inançlarımız, renklerimiz ne kadar çok farklı farklı zıt olsalar da istemlerimiz, ütopyalarımız, duygularımız, acılarımız ortak.

Bizi ortak kılan o kadar çok şey var ki, yılmadan, bıkmadan her türlü yok edilmeye karşı savaşıyoruz. Nerede sizlerden bir haber dinlesem, bir film, resimkaresi görsem yüreğimin derinliklerinde bir sızı yaşarım. Çocukluğumdan beri hep böyle olmuştur. Gördüğüm bazı görüntü kareleri beynimden hiç silinmemiştir. Beni bu dağlara çıkaran yaşanan ortak duygularında etkisi çoktur. Kendime genel insanlık içinde biçtiğim bir misyon var. Bizimkisi koskoca bir okyanus. Bu özgürlük okyanusundabende bir damla olarak yer alıyorum. Okyanusu oluşturan diğer damlalarla karışmak, bütünleşmek benim için ahlaki bir görev. Bu nedenle sadece bir günle değil, bütün günler bizler için barış-özgürlük-eşitlik olsun. hepinizi -her ne kadar sineme sığdıraamasam da- en içten sıcaklığımla kucaklıyor, acılarınıza, sevinçlerinize, savaşlarınıza ortak oluyorum.

Yaşasın Barış-Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik!

03. 09. 07

**'Kızıl siyah bulutlar
Sevdadır bu dediğim
Anlatsam anlamazlar
Boş ver!...'**

Abidin Dino'yu çağırırsam acaba bu görüntüyü tuvaline aktarabilir miydi? Bu coğrafyanın ahengini renklere büründürebilir miydi? Hani Nazım şiiirinde soruyor ya 'mutluluğun resmini çizebilir misin Abidin?'

Tabiat ana bu sbah şafak sökmeden yine renklerin cümbüşünde her şeye inat mutluluk halaylarını tutuyordu.

Keşifçi idim, henüz şafak sökmeden keşfimi yapmak için yerimi aldım. Şafak sökerken gördüğüm manzara beni sarhoş etti. Parçalı bulutlu bir hava ve hafif bir melteme benzer bir rüzgâr, karşımda uzanan Kato silsilesi, Kör Kandil ve Herekol, küçük küçük vadiler Çakçako vadisinde birleşiyor. Küresel ısınmaya karşın bu vadede kurumamak için akan ırmak ve kuş sesleri. Bir süre sonra gökyüzünün rengi değişmeye başladı. Beyaz griye çalan bulutlar kızıllaşmaya başladı Kato'ya açılan Deriye Bage -kurbağa kapısı- boğazında güneş bulutların arasından bir top gibi çıkmaya başladı. Güneşin kızıl ışıkları bulutların aralarından sızarak etrafına yansımaya çalışıyordu. Gökyüzümavisini bu kızıl ışınlar karşısında daha da belirginleştirdi. Deriye Bage'yi tutan askerlerde artık bu görüntü için miydi bilemem ayağa kalkıp etrafına bakmaya başladılar. Gözlerimiz onlarla aynı işlevi görse de, gözlere görmesi için komut veren beyin ve yüreklerimiz aynı olmadığı için bu 40 dakikalık tabiat anının şafak yüzünden aldığımız haz farklılıklar arz ediyor. Onlar için işkence olan dağlar, korkularla yaşanan günler, ölüm beklenerek uyunan geceler biz gerillalar için hiç yaşayamayacak, göremeyecekmiş gibi doyasıya hazmederek sinemize çekerek yaşamak şeklinde oluyor. Bir film sahnesini andıran bu şafağı unutmuyacağım...

**'Yanıbaşında bir yangın
dönerem bitmez
bakaram bitmez...'**

Yine şahadetler, yine şahadetler, daha ne kadar! daha kimler! daha ne kadar gençler!

Yedi arkadaş Herekol çevresinde şehit düştü. Bunların yarısı Dersim yolcusuydu. Henüz iki üç hafta öncesine kadar bu arkadaşlar idim. Cesur, Devrim, Aslan, Hebun, Şirvan... Yürüyüşünüz yarım kaldı yoldaşlar. Garzan gücünün yarım kalan yürüyüşü gibi... Kabullenemiyorum, böyle olamaz. PKK bir şehitler partisidir. Buna cani gönülden inanıyor ve bu güç karşısında boynumu eğiyorum. Ama artık yeter, yeter... Ölüm bu yüzyılda işlemiyor, düşmanımız hizaya gelmiyor, bu insanları yedikçe daha da vahşileşiyor. Oysaki bu canlar bir karıncayı bile incitmekten korkan insanlardır. Cesur henüz 24, Aslan 21 yaşındaydı. Biliyorum daha çok bedel ödeyeceğiz. Öldürmekten nefret ediyorum, silahlardan, savaştan yine öyle, lakin insanlığın toplumsallaşma aşamasının yaşandığı bu coğrafyada tarihin kirli yüzleri, kirli elleri buralara öyle izler bırakmış ki, bize farklı yollar bırakıyor... Her toprağa düşen bir can için sizden hesap soracağız T.C.

Ruken seni çok merak ediyorum. 2005'te yarım kalan dersim yolculuğunu tamamlamak için tekrar yollara düştün. Yanında nıucanlar şehit düştü. Ve şimdide bu arkadaşlar. Eminim şimdi çok iyi değilsindir, yanında olmayı çok isterdim. Parçalarla dolmuş vücuduna karşın, bilime aykırı bir kararla tekrardan Dersime gitme yollarına koyuldun. Senin bu istemine ve kararlılığına saygı duyuyorum ama senin içinde kaygılanıyorum. Keşke burada kalsaydın. Fakat senin yerinde olsaydım bende bunu yapardım benim zeytin gözlü yoldaşım. Güçlü karşılayacağın inancındayım. Lütfen kendini ve Berfin'i dersime ulaştır. Seni seviyor ve kucaklıyorum.

Ş. Mahir noktası/ Çakçako

05. 09. 07

'Erkeğin insafına bırakılan kadın kaybetmeye mahkumdur'

Ne güzelde tanımlıyor Başkan. Kısa sade bir cümle ama ne kadar çokşey anlatıyor. Bu cümle beynime kazılıdır. Gerçekten bu cümlelerin canlı misallerini ne kadar da çok gördüm ve yaşadım. Erkek egemenlikli zihniyetin türevleriyle yaşamak zorunda kalmak bana çok zor geliyor artık. Bilemiyorum ama son yıllarda bu türevlere hiç bir tahammül gösteremiyorum. Yasamda karşılaştığım an çık git diyor ikinci ben. Gideyim diyorum ama nereye? Her yerde var. Kendi beynimdekini tam olarak öldüremedim. Kötü huylu bir ur gibi beynimi yiyor, yedikçe de büyüyor. Bu uru atmak yok etmek gerekiyor. Bu ur sadece benim içimde olsa keşke. Gerçekten kolay, zaten hep çelişen yanlarım olmuşttur ve zamanla acıda verse de, mücadele ederek ezip geçtiğim geri geleneksel, sınıfsal özelliklerim de olmuştur. Fakat gel gör ki bu zihniyet o kadar çok hükmediyor ki, hele bir de savaş ortamında, hele bir de sen bir erkeğe göre bazı konularda öndeysen...

Bir erkek en devrimci ortamda bile kendinden bir adım önde olan kadını kabul etmiyor. Hele birdekadın sorumluluğu altında çalışıyorsa. Küçük bir birimiz, daha yeni çalışmaya başladık fakat bu anlayış geriliği yansıyor. ileride çok daha beliginleşecek bundan adım gibi eminim. Özellikle çalışma arkadaşım(!) bana şimdiden erkekliğini hissettirmeye başladı. Baştan çok fazla onunla çalışma noktasında kaygılarım vardı. Önyargılı olmak istemedim. Olgun insanlarız(!) diye düşünüyordum lâkin bazı şeyleri söylemek için erken ama kadın hislerime çok güvenirim. Hem özel kuvvetlerden çıkmış olması ayrı bir durumu yaratıyor bence. Kompleksli yanlar, kariyer olayı, sözü dinlenen kişi olma vb, vb...

Bunlar bir araya geline bir erkek hiç ama hiç çekilmiyor. Örgütsel anlama tedbir alabilirim ama kahretsin ki benim zayıf kalan yanlarım var. Araziyi tanımıyorum, savaş tecrübem yok, yaptığım işin pratik yanı zayıf. Bunları geliştirirsem bir an önce birilerine muhtaç olmamda ortadan kalkar. Önderlik diyor ya **'en değme erkekten bile yoldaş olmaz.'** Gerçekten de sözde en demokrat ve aydın bu örgütte -bazı arkadaşla bunu- ama gel gör ki iktidar, egemenlik, savaş, güç olayları o kadar köklü bir geçmişe sahip ki envanterleri her yerde kendisini barındırabiliyor. Ne yapmam gerekiyor o halde?

İçimdeki ses diyor ki; mücadele, mücadele, mücadele... Tek çıkış yolumda bu zaten.

Cumali Yoldaşım'a...

'Sen benim eski değil, eskimeyen dostumsun'

Bu yazıları sana atfen yazıyorum Şahadetinin ardından iki yıl geçti. Geçen ayın 26'sında ikinci yıl doldu. Seni ne kadar çok özlediğimi bir bilsen. Sanki hep bir yerlerden çıkıp gelecekmışsin gibi bekliyorum. Çok çabuk terkettin yoldaş. Hala şahadet biçimini kabullenemiyorum. Her aklıma gelişinde gözlerim hep ıslak. Sen zor zamanlarımdan dostlarındandın. Anıların bende çok taze. En çokda o sade yoldaşlığın dürüstlüğün mücadele azmime ivme kazandırıyor. Desteğini özledim.

Beni bilirsin çok fazla insan ilişkilerim geniş değildir. Bir türlü de bunu aşamadım. Bu nedenle de dostluklarım az fakat derin oluyor. Bu dostların herbir bir tarafadağıldı. Kimileri senin yolunda, kimileri ülkemin bir çok dağlarında, kimileri lanet zindanlarda... Bazen bir araya geldiklerimiz oluyor. Fakat biliyorsun koşullardan kaynaklı aynı ortamlarda kısa süreli kalabiliyoruz. İşte bu durum beni zorluyor...

Biliyormusun, seni en son rüyamda gördüğümde nasıldın? İstanbuldaydık. Birileri senin yaşadığını bana söylüyordu. Bende seni aramaya çıkıyordum. Ortaköy'de hep oturduğumuz kafeye gidiyordum. Oradaydın, yanına gelmeye çalışıyordum. Hep bir engel çıkıyordu. Ya düşman karşıma çıkıyordu -gerilla halimle geziyordum oralarda- ya ayakkabım yok oluyordu. Bana uzaktan bakıp gülüyordun. O çocuk gülüşün yine suretinde beliriyordu. Sonra biranda İstiklal'de oluyorduk. Sen bir apartmandan beni çağırıyordun. Kapısına gidiyordum o apartmanın,asansörü bozuk oluyordu. Merdiven arıyordum, merdivenleri yanmış. Sen bana diyordun ki **'yoğunlaşırsan, çaban olursa yanıma gelirsin'** Sonra da yok oldun. Bu sözün anlamı bende farklıdır. Senin ve diğer yoldaşların yanında eninde sonunda olacağım.

'Erkeği öldürmek' kitabını ilk okuduğum zamanlarda, artık mücadeleye katılma kararını almaya çalıştığım dönemlerde yaşadığım buhranları hatırlıyorum. Başkan'ın o kitabı beni allak bullak etmişti. Zihniyetimde kale gibi olan bazı olgular param parça olmuştu. Yemekten içmekten kesilmiştim. İstanbul'un sokaklarında deli divane gibi gezerek bir şeyler arıyor, yasanılan zihniyet çarpılmasından kendimi en doğru olana götürmeye çalışıyordum. Bu dönemimde beni her gün yurttan alıp zorla üniv. lokantasına götürüp yemek yedirdiğin anları, en sade objektif cümlelerle bana yol göstermeye çalıştığın saatlerini hiç unutmadım yoldaş. Sarfettiğinemeyeğe layık olabildim mi? Tabi ki tam olarak değil fakat yaşadığım süre boyunca sana ve diğer yoldaşlara bizi bir araya getiren **Güneş'e 'hakkını vererek yaşamak'** yolunda olacağıma söz veriyorum.

Yoldaş sıcaklığın, çocuk gülüşün, mücadeleciler yanların bende hep saklı kalacak. Görüşmek dileğiyle...

Ş. Mahir noktası/ Çakçako

**' Ey her türlü volkan patlamasına hazır,
sevdaya gebe, suça ortak çıkan kalbim!'**

Yine içte çalkantılar yaşıyor, çelişkileim beni çıldırtıyor. Çelişkilerin-imin farkında olarak yaşamak, Tanrım e denli güç bir şey. Rüyalarım tam bir kâbus. Yine rüyalarımda yılanlar -siyah, yeşil, beyaz- etrafımda geziyor. Hep bir simge. Bu simgede bir suret gizli. Onu aşikâr etmem gerekiyor. Yüzümde yine sivilceler patladı. Buluş çağımda bile böyle olmamıştı. Nedendir bilemiyorum ama nafîle. İkilemlerimle birlikte yaşamak ve bunun bilincinde olmak. Bu durum benim hoşuma gitmiyor değil ama bazen hırpalıyor. Ve sürekli yüz yüze kalıyor ve onlarla yaşıyorum.

Aslında son paradigmada Önderlik, zit çelişkilerin, ikilemlerin hep olacağı, birbirini inkâr etmeden, bitirmeden yaşanacağı noktasında ki görüşlerini çarpıcı ortaya koyuyordu. Dünyamızın yaşadığı yüzyıl gerçekliğini ve insanlığın, doğanın geldiği son aşamayı incelediğimde bir çok şey hep ikilemlerle dolu. Fakat niyedir ki, bu ikilemler bende bir iç yorgunluğa, yürek yaşlılığına yol açıyor? bilemiyorum? Hele birde -farkında olmanın getirdiği- çelişkileri kılıflara büründürmeden, maskelerin ardına sığınmadan yaşamak. Yüreğim bir gün bana isyan edecek biliyorum. Ama yüreğimin bana isyanına karşı bende ona karşı savaşıyorum ve bırakmayacağım da. İnat değil mi?

Önderlik **'kadın kişiliği krizli kişiliktir'** diyor paradigmada. Kendi benliğimi çocukluktan itibaren ele alıyorum. Gerçektende tam bir kriz ve kaos kişiliği. Başta kendimle, ailemle, toplumla, sistemle hep çelişkiler içerisinde yaşayarak büyüdüm. Ruhum ne bulduğum ortamlara, aileme, bir erkeğe ait oldu, ne de bana. Ruhumhep bir ikinci ben olarak kaldı.

İkilemlere yol açtı. Bu çelişkiler arayışlara götürdü. Bu arayışlar sonucunda girdiğim ortamlar, ilişkiler hiç bir zaman tatmin etmedi. Ve en son aşamada PKK mücadelesine kadar geldim.

'Arayışlar' çok güzel bir kelime. Hiç bir zaman arayışlarımın bitmesine izin vermem. PKK'ye katıldıktan sonra bazı dönemler arayışlarım, çelişkilerim zayıfladı. Bu zamanlarda çok basit yaşadığıma ve sığ kaldığıma iknayım. Bu nedenle arayışlarımın, çelişkilerimin zayıflaması demek, benim için sosyal bir ölüm halini almakla eş değerdir.

*Fakat bir çok şeyi bilip de değiştirememek ve onlarla yaşamak. İşte bu duruma tahammül edemiyorum. Kendime tahammül edemiyorum. Benliğim parçalanıyor. Bir çoksuret oluyorum. Ve bu suretlerin bazılarından nefret ediyorum. Ama onlarla yaşamak zorundayım. Ve bulunduğum ortamda da sevmediğim suretler o kadar çok ki, onlarla yaşamak zorundayım. Bu tür dönemlerde hep yardıma koşan Önderlik ideolojisi oldu. Hele bir de savunmalar varya... Şimdi **'Bir Halkı Savunmak'** savunmasını tekrardan okumaya o kadar çok ihtiyacım var ki, Nuray Şen'in sesinden dinlemeye...*

İşte kuzeyin zaafiyet arz eden yanları da bu. Bir Mp'ye yükleyip getirmeyi düşünmedim değil,fakat oralarda toplanınca yönetimden istemeye gururum el vermedi. Bu tür anlarımı bildiğim halde.Birimde tartışabileceğim, en azından aktarabileceğim arkadaşta yok. Ne yapıp edip bir çıkış bulurum diye düşünüyorum. Tabi buda günceli kurtarmaktan öteye gitmeyecek...

Kani Botki/Besta

18. 09. 07

Kömür Gözlü Kız'a, Ruken'ime....

Bundan bir hafta-on gün önce Kato'a çıkmak için Berfin'le yollara koyulduk. Deriye Kaçe altına geldiğimizde Xwinreş Arkadaş'la karşılaştık. Ve o bana senin haberini verdi. Tanrım o an şimşekler yüreğimde çaktı, kanım dondu. O anı anlatmaya kelimeler kifayetsiz. İçimde bir çığlık koptu. Bunu nasıl yazıya dökeyim inan bilemiyorum. Garisa'da girdiğiniz çatışmada yaralı ele geçmişsin. Hemde bir ihanet sonucu. Koruculara teslim etmiş seni yaralı halde sığındığın ev. Tabi o pisliklerde düşmana teslim etmişler. Bu nasıl bir realite, lanet olsun, algılayamıyorum...

*Beşiri'den kurtulmuştun ama ikincisi olmadı. En zoruma giden de teslim olduğun söylenmiş(!). Sonra haber göndermişsin. Konuşmamış direnmişsin. Sana ne yaptılar çok merak ediyorum. Aklımdan çıkmıyorsun. Kato'larda görüştüğümüzde ne kadar da coşkuluydın. Bense senin gitmemen için gözlerimle sana yalvarıyordum. Sen kendinde demiştin **'bu grup bir temas düşmanla yaşarsa tasfiye olur'** diye. Grubunuzda sorunlar vardı. Hatalı bir komuta düzenlemesi ve bileşimi olmuştu. Hebun Arkadaş yerine Berfin komuta düzeyinde olsaydı bence böyle bir sonuç yaşanmazdı. Ne yazık ki, kadın olunca sorun oluyor. Lanet ediyorum bu erkek egemenlikli zihniyetlerimize. Sadece bana göstereceğin bir eda, bir bakış senin burada kalmaya zemin hazırlayabilirdim.*

Erdal, Ruhut ve en son sen... Branş süreçlerini hatırlıyorum. Çok zorlandığımız süreçler oldu. Birbirimizi anlamada vb. yaşasakta çok güzel ve bana güç veren, destek olan yoldaşlığını unutmuyorum. O hınzır yaramaz çocukluğun, torilerdeki sert kafalılığın, kavgacılığın, egemenlikli zihniyetin kurnazlıkları karşısında gösterdiğin tavır. Bir çok yönünle -eleştirdiğim yanların olsa da- ve en son yaşadıkların karşısındaki olgunluğun bende sana karşı hep bir saygı uyandırdı. Bir çok noktada bilinçle kendini yoğurarak ayakları üzerinde kimseyedayanmadan durmaya çalışma çaban gerçekten güçlüydü.

Ve senin yaşına rağmen gücüne hep inandım. Erdal'ın eylemini karşılama tarzın bazı şeylere kırılmış olsan da güçlüydü yoldaş. Şimdi de ele yaralı gçince gösterdiğin direniş Kürt kadınına, Bese'lere, Leyla'lara, Zilan'lara ve en son Tekoşin ve Berivan'a denk, yaraşır bir şekilde oldu.

Seni dün gece rüyamda gördüm. Bir çocuğun oluyordu. Bir erkek çocuk. İlginç bir rüyaydı. Berfin ve Polat yanına gelmişlerdi. Polat gülüyordu bana. Onlardan da bir haber alamadım. Çocuk bir tuhaftı. Onu alıyor ve anlından öpüyordum. Saçları uzundu. Enver gelip o çocuğu almak istiyordu benden. Bense bakıyordum...

Acaba senin ele geçişinden sonra Enver yaptıklarından acaba vicdani rahatsızlık duyuyor mu? Erdal, Ruhat ve senin ardınan ne düşünüyor? Neyse, yapacağını yapmıştı zaten. Yoldaşlığını özleyeceğim kadınlardansın kömür gözlü güzel kız. Seni seviyor ve hasretle kucaklıyorum.

Kani Botki/Besta
19.09.07

'Çığlık olmak
ama her şeye'

'Çığlığın resmini hiç bir rssam aktaramaz tuvaline, çığlığın kifayesini yazamaz hiç bir şair'

Evet, yine şahadetler, şahadetler... Süleyman Mava'da şehit düşmüş. Büyük bir ihtimalle genç yoldaşım Tolhıldan'da var şehitlerin arasında. Temel devre arkadaşım Tolhıldan. Gözümüzde hiç büyümeyen arkadaş. Daha geçen gün Kato'lara çıktığımda senden, Süleyman Arkadaştan bizim Jiyan Amed'le bahsettik. Hep gülen yüzün gözümün önünde. Süleyman Arkadaş geçen yıl yaralanmıştınız ama şimdi de şehit haberinizi alıyorum. Umarım bari sen şehit değilsindir güzel çocuk.

Son altı gündür Kato'larda yoğun bir operasyon var. Düşman gece gündüz bütün tekniğini, gücünü kullanarak Kato'lara çıkartma yapıyor. Bu gün tam dört kobra birlikte vuruyordu. Ne yapacağımı şaşırdım. Sadece izlemek insana yapılan en kötü işkence. Herhalde düşmanın işkencesinden geçseydim bu kadar acı çekmezdim. Ardından birde beş arkadaşın şahadetinden bahsetti T.C. radyosu...

Umarım bu bir **yalandır**. Yüreğim sıkışıyor duygularım allak bullak. Tanrım bu düşmanın vahşetini anlatmaya kelimeler bana yetmiyor. Bu yıl Botan'da gerillanın belini kırmak istiyorlar. Onlar için bu daha önemli. Kürdiştan'ın kalbi botan. Düşman tahrik olduğu Kato'lara altı gündür kin kusuyor. Altı üstü bir avuç insana uçağıyla, kobrastıyla, özel harekattıyla, binlerce askeriyle... En son bir kimyasal kaldı. Bu iktidar ve egemenlik hırsı, Kürt'e tahammülsüzlük onlara bunu da yaptırır.

Daha bir ay bile olmadı onbir arkadaşı öyle şehit düşürdüler. On yedi saat direnmişlerdi o yoldaşlar. Altı gündür Kato direniyor. Iskendere Boyun eğmemiş, T.C. sana mı boyun eğecek? Kayıplarımız var ama onların yöneliminden, **'sonbahar temizliği'** adlandırmasından anlaşılan arkadaşlar onlara ağır darbe vurmuşlar. Bu aralar ise hem iç eyaletler Garzan, Erzurum, Amed iyi eylem yapıyor. Yine Şemzinan baya atakta. Ey tarihin kanlı iktidar ve egemenlikli yüzü kim kimi Topraklarından temizler görüşeceğiz. Yine seninle yüzleyeceğiz...

Kani Botki/ Besta
20.09.07

Zavallı Domuz(!)

Bundanüç dört gün önce BerfinArkadaş ile keşifçiydik. Etrafı kontrol ettikten sonra, saat 6:30 civarı bir patlama, Gire Rijde'dedöşediğimiz bir basmalı mayınımız patladı. Bir duman yükseldi. Tamda Kaplan tepesinin karşısı. Acaba askerler piyade mi geldi diye düşünürken beklemeye koyulduk. Eğer askerse biraazdan skorskyler gelir diye pusuya yattık. Ama ne gelen oldu ne de başka bir şey. Benim döşediğim bir mayın, biraz moralim de bozuldu. Sonra oktaya indik. Akşam gidip kontrol etmeye karar verdik. Ben ve Berfin arkadaş Besta Biye'de elma toplamaya gittik, Karker ve Herem arkadaş mayın yerini kontrole... Biz yabani elaları toplayıp her iki arkadaş beklemeye koyulduk.

Besta Biye adından da anlaşılacağı gibi sulak ve selvi ağaçları dolu. Bu nedenle orası her mevsim buz gibi. Saat baya ilerledi. İlerledikçe ben ve Berfin '**fotoğraf**' olduk o soğukta. Acaba ne oldu diye düşünürken arkadaşlar geldi. Elllerinde bir hayvan bacağıyla. Bir de ne göreyim bu bacak bir domuz bacağı. Meğersem mayınımıza domuz basmış(!) Hemde bir yekane. Kafası uçmuş, kendisini de fırlatmış. Arkadaşlar bunu görünce affederler mi? Dev kadar Karker arkadaş hayvanın bedenini ştüğe doladığı gibi vadiye kadar indirmişti. Bizim yanımıza geldiklerinde getirdikleri bacağı Herkol arkadaşlara götürdük. Dönüşte Karker arkadaş Homosapiens süreçlerindeki erkekleri aratmayacak bir şekilde, iki yüz kiloya yakınDomuzu parçalara böldü. Bu sahneyi -ayışığı da vardı- gözlerim faltaşı gibi açılarak izledim. Tanrım tam bir faciaydı. Noktaya ulaştığımızda saat gecenin biriydi. Son süreçte yaşadığımız sıkıntıları biraz olsun unutturan bir geceydi. Uzun yıllar yemediğim kırmızı eti Botan'a gelince pratiklerim domuz yapıldığında boşa çıktı. İki lokma almamla birlikte midem allak bullak oldu. Neyse ki farklı erzak var -yani tek pirinç- Tabi diğer arkadaşlar bayram ettiler. Hemen bıstıklar -şişler- yapıldı. Erzak sorunumuzda bir süreliğine ortadan kalktı böylece...

22.09.07

Kastomonu'lu kıza

Helin'e/ basın camiasına

Senine kadar özlediğimi bilemezsin. Güneyden çıkmadan önce seninle bir kez konuşmak isterdim. Ama biliyorsun imkanlarım kısıtlı ve koşullar el vermiyordu. Ana karargah taraflarına gittiğimde Zap'a geleceğin söyleniyordu. Ama geldiysen de ben oradan çıkmıştım. Sürekli haberlerinizi alıyordum. Enson Kasım Arkadaş ayrıntılı bilgi verdi. Durumun iyidir umarım. Bazen sizleri rüyamda görüyorum. Hatta mavişi, kedimizi bile. Evindar, Hacer, Rojhat, Harun, Hüseyin, Sipan,Aygün,Efkar, Hewler, Zınar, Seyit rüyalarımnda beni ziyaret ediyor. Ha bir de Eriş.

Siz Basın camiası,belki zor günlerimiz, kavgalı döğüşlü, bazen de küskün günlerimiz oldu ama bana verdiğiniz, kattığınız şeylerde oldu.

Biraz geç ve zamansız bir girişti benimkisi. Hani derler ya yaşım geçmişti. Ve en önemlisi de o zaman diliminde olmam gereken yer orası değildi. Fakat çocukluk hayalim gazeteci olmaktı. Çok kısa bir süreliğine de olsa basın camiasının havasını soludum. Ama emek sarf ederek değilde, üstten dalışla girişti. Bunun ezikliğini yaşadım da. Bana göre değil. Bir işe girerken sıfırdan başlayacaksın ve emekle yetişecek, pişeceksin. O zaman o iş gerçekten her şeyiyle senin oluyor. Hataları ve başarılarıyla...

Ama işte ne yaparsın, realitemiz biraz zorunlu kılıyor. Her neyse hepiniz şimdi bir şeyler yapıyorsunuzdur. Kuzeye geçince anladım ki, burası gerçekten Medya çalışmaları için bir hazine, bir cennet. Nereye gitsen tarihi izler var. Hele bir de iç eyaletler daha farklıdır kesin. İnsan bir sürü proje üretiyor. Fakat ne yazık ki çok zayıf kalıyor.

Halil Arkadaş 'Ağrı'ya Yürüyüş' şeklinde bir çalışma ile yürüyüşe başladı. Fakat O'nun şanssızlığı grubunun hepsi tasfiye oldu. 7 arkadaş şehit düştü, 1 arkadaş esir, 2 arkadaş kayıp... Ama inanıyorum ki bu yolculuğu tamamlayacak...

Armanç'la seni, Sipan'ı Kato Jirka'da çok andık. O da kurnaz işini ayarladı Amed'e geçti. Bende eğer yaşarsam gelecek yıl oraya geçmeyi düşünüyorum. Niyetim hayatımın geri kalan kısmını gerillada, kuzeydegezerek geçirmek ve sonuçlandırmak. Eğer benden bağımsız gelişecek bir durum olmazsa güneye geri dönmeyi hiç mi hiç düşünmüyorum. İmkânım yada senin imkânın olursa günlüğüme sahip çıkarsan sevinirim.

Biliyor musun, Botan'da sizin oralardan gelen fıstığı yedim. Zozanlarda koçerler vardı. Onlardan Karadeniz'e gidip fındık işçiliği yapan bir aile bize getirdi. Inan seni ve Aygün'ü, bir de Torlak Kemal'i andım. Gerçi Kemal şimdi kendisi topluyor ve yiyordur sanırsam. Sizin için de yedim, Karadeniz'in hirçin çocukları. Sizlere buralardan kucak dolusu sevgiler. Karadeniz'debir hamsi tava ziyafeti ardından yosun kokan kumsallarda kavrulmuş fındıkları yerken gezmek görüşmek dileğiyle sizleri öpüyorum.

Kani Botki/24.09.07

Budistler

Bu günlerde dinlediğim haberlerin en dikkat çekici olanı Budist rahiplerin eylemiydi. Bir kaç gündür devamediyor ve yanlış değilsem ülkenin 25 iline, kasabasına yayılmış. Başlanış nedeni hükümetin petrol fiyatlarını iki katına çıkarması oluyor ve ikibin kişi yürüyüşe başlıyor. Bu rahipler nereden geçerlerse eklenen oluyor. Ve şuan için sayıları yüzbin'e ulaşmış durumda. Tam bir sivil itaatsizlik eylemi.

Yürüyüşü gözümde canlandırıyorum. Önde turuncu kıyafetleriyle rahipler. Hepsi tek renk. Arkada ise halk ve geçtikleri yollarda ellerinde çiçeklerle pankartlarla onları destekleyen insanlardan oluşmuş zincir. Gerçekten beni heyecanlandırdı...

Buda'nın öğretileri 21. yy.'da da devam ediyor. Be rahipler kendi halkıyla bütünleşmiş ve yeni olan bir şey değil. Aynı ülkede sanırsan 88'de böyle kitlesel bir eylem olmuştu ve sonra çatışmalara dönüşerek üç bin insan katledilmişti. Aradan hemen hemen yirmi yıl geçti. Bu rahiplerin sloganı '20 yıldır süren kirli devri kaldıracakız' şeklinde.

Mezapotamya'nın dağlarından siz Budist rahiplere ve destskçilerine selamlarımı ve sevgilerimi iletiyorum. Eminim ayrı coğrafyalarda da olsak istemlerimiz, yüreklerimiz bir. Sizlerden gerçekten moral aldım...

Bir grup arkadaş, Berfin, Herekol, Karker ve Faik Kato'ya gitmek üzere yola çıktılar. Ayın 14'ünden itibaren operasyon devam ediyor. Arkadaşlardan bir haftadır haber yok. Giden grup imkân olursa vuracak. Tahmin ettiğim kadarıyla Derye Zerbil'den itibaren düşman her yeri tutmuş. Yani arkadaşlar büyük bir ihtimalle kuşatma altındalar, kayıplar var. Tanrım, rüyalarımnda herkes var. Dr. Nujin iki defadır seni görüyorum. Dün üç şehit arkadaş, sen ve ben resim çekiyorduk. Ş. Cumali, Hüseyin ve diğeri kimdi bilmiyorum. Her gün aklımdasınız. Bilinmezlik beni çıldırtıyor. Her gece cihazla bağlantı kurmak için tepelere çıkıyoruz ama nafile. Büyük bir ihtimalle kapılar sabit tutulunca cihaza da çıkmıyorsunuz. Umarım daha kötü bir şey olmamıştır. Artık hava karardı ve yazamıyorum.

Kani Botki/ 24.09.07

Psikolojik Savaş

Ayın 14'ünden itibaren başlayan opreasyon, tam anlamıyla tam bir psikolojik savaşı gerçekten. Küçük bir grup arkadaş 13'üncü gün bize ulaştı. Aktardıkları sonuçlar tam bir facia. Düşman yeni bir taktikle arkadaşlara yönelmiş. Bu nedenle Kato gibi bir yerde daha fazla olması gereken kayıplar -düşmanın- az. Yirmiye geçiyor. Asker temas sağlıyor ve sonra çekiliyor. Sonrasında ağır bir teknikle yöneliyor. Gece termal... Tabi burada asıl hata tamamen bizim tarzımız. Arkadaşlar darmadağın olmuş, yönetim-komuta hakimiyeti yok. Düşman takibi zayıf. Kendini araziye yatırma. Kêlê, Garisa ve Kato kayıplarını insan inceledğinde hatalar ortak ve tarz ortak, sonuç ortak. Erken mevzilenme yok. Herkes aynı düzeyde çatışmıyor. Araziye kendini mahkum kılma yaşanıyor ve teslimiyet var.

'savaş yapılmadan önceki planla kazanılı' denilir ya, işte bizde bu zayıf. Öngörü çok zayıf, her zaman savaşa göre kendini konumlandırma olmuyor. Bir çok şey komutanın insafına göre kalıyor. Varsa yoksa gerillacılığı esas almamız gerekiyor. Bizim zaafiyetlerimizin bedel çok ağır. Fakat toplumsal realitemiz bize bir çok şeyi çabuk unutturuyor, ne yazık ki... Düşman ise bu yirmi günlük süreci bize karşı iyi kullandı. Arkadaşlarla olmayan bağlantıda buna tuz biber oldu. En son yirmi kayıp ve kış üslenmesi ele geçti deyinca güçlü olmam için hangi dala tutunayım diye arayışa kalktım. 20 insan... Nuda, Nujin, Serhat, Harun, Ronahi, Rodi, Azad Jiyan, Rojda, Nesrin... Kimlerin ismi şehit olarak geçmedi ki. Neyse ki, dün alınan haber bir çok şeyi boşa çıkardı. Düşmanın psikolojik savaşı bağlantılarımız olmayınca etkili oldu.

Kani Botki/01.10.07

'Botana bir efsane gerekiyor...'

Halil Arkadaşla yaptığımız bir sohbette bunun üstüne basarak söylüyordu. Agit'in, Erdal'ın, Karayılanlar'ın gelip geçtiği güçlü komutanlar gördü Botan. Efsaneler yaratıldı, kahramanlar çıktı. Karayılan gibi bir komutana o kadar çok ihtiyacımız var ki, burada var olan komuta yapısı gerçekten yetemiyor. En azından sahanın, eyaletin genel sorumluluğunu kaldırmada yetemiyor. Savaşın kızgınlaştığı bir süreçte komuta çok belirleyici. Lakin en son operasyonda en belirgin zaafiyet arz eden Komutaydı. Hâlâ da operasyonun sonuçlarına dönük net bir bilgi yok. Yapı darmadağın, bilgilerde öyle. Kış erzağı ele geçmiş... Velhasıl durumumuz çokta iç açıcı değil. Ben bu felaketin sonucunu görmüştüm önceden....

03.10.07

'Düşlerim yordu beni

bilediğim yollar bana

önünü açar

Sonunu göremediğim uçurumlar,

düşerim bitmez...'

'Büyük acılar ve büyük kötülükler eğer öldürmezlerse, büyük gerçeklere ve güçlendiren özgür yaşama götürür. Hakim dünya sisteminin ona hizmet eden kişilik özelliklerini iflasagötürmesini ve bu yönlü aternatifine yol açmasını yeniden doğuş ve ideolojik devrim olarak değerlendirmek doğrudur.'

'Atina Savunması/Başkan Apo'

Merhaba Bolu-Kayseri

Herem Arkadaşın ünlü sözü. İşte tam böyle oldu. Gabar, Bolu tugayına 'merhaba!' dedi. Operasyon dönüşü vurmuşlar tam 18 ölü var, komuta düzeyi. Genel kurmay tam bir gündem yaratmak için bu eylemleri gündeme oturttu. Bahardan itibaren çok cenazeleri gitti ama görmezden geliyorlardı. İşte şimdi tam bir gündem ve saldırılarını meşrulaştırmak için fırsat ve gündem yaratılıyor. Aldıkları karara göre beşin üzerinde kayıpları olursa bir iki kişi vereceklerdi amasonradan tamamen vermeme kararı aldılar. Ama bu bir konsepttir ve her yönden yöneliyorlar. Önderliğe Ayı, gerillaya ayı, halka ayı... Bakalım önümüzdeki ay kıyamet kopacak. Hazırlıklı karşılıklı var. Gerillaile baş edemeyecekler...

28.10.07

**'gün olur alır başımı giderim
denizden yeni çıkmış ağların kokusunda
şu ada senin bu ada benim...'**

Çok sevdiğim bir şiiirdir. Fakat ne yazık ki unutmuşum. Bu karikatür şuan beni biraz çizmiş. Bu arada Ararat'ta buraya geldi. Benim için çok çok iyi oldu. Yönetim nasıl olupta onu buraya gönderdi(!) Kendiside buna şaşırmıştı. Biraz genel düzenlemelerde ihtiyadi tedbir olarak aynı sınıftan arkadaşları bir araya getirmezlerdi. Hele birde Ararat ve ben... Sanırsam biraz zorunlu(!) Çünkü kimse yok.Hihihi...

08.10.07

Tarihi Günler...

Şanslıyım! Bir kez daha zaman dilimlerini izler bırakan süreçlerden geçiyoruz. Bu günlerin hele birde merkezinde olmak... Gerçekten normalde çok şanslı bir insan olmadığımı inanırım. Fakat şu an öyle değil. Mezopotamya, Anadolu, Ortadoğu yine kaynıyor. Çok yoğun bir süreç, savaş yoğunlaştı. İçerisinde bulunduğum harekete yönelim yoğun. Hem gerillaya, hem kürt Halkına, hem de toplumsal örgütlenmelere... Önderlikle üç haftadır görüşme olmuyor. Gabar eyleminden sonra Oramar Zağros'ta arkadaşlar orduyu vurdu. Tam 35 ölü, 20'yi aşkın yaralı ve 8 esir... Türk iktidarı çıldırmış durumda. Güneye girme kararını, kaç yıldan sonra meclisten tezkere çıktı...

23.10.07

Yazmak...

Yazmak isteyipte yazamadığım o kadar çok şey var ki. Her anlamda bir yoğunlu yaşıyorum. Bu da bir çok planlamamı etkiliyor. Yazmam gereken bazı arkadaşlarım var. Yoğunlaşmalarım var. En önemlisi de Önderliğe ilişkin bir yazı dizisine başlamak istiyorum. Jiyan Gever, Helin, Axin, Şemal , Rojhat, Fuat. Bu arkadaşları çok özlemişim. Gözümde tutuyorlar.

Jiyan Gever benim PKK arkadaşım. Seninle yaşamayı özlemişim. Çılgınlıklarını , kavgalarını inan çekilmeyen yanlarını bile... Ladin, benim eşşek gözlü yoldaşım. -hani dünyanın en güzel gözleri eşşeklerindir ya- Şimdi Dersim'de belki ne yapıyorsun. Sıcak dostluğunu arıyorum. 2004'ten sonra baya oldu....

Axin bana çok yakınsın. Seni görünce ikiözlem ve merakımı gidereceğim. biri sen, diğeri de cennet Gabar. Şemal senin yüreğimde ayrı bir yerin var. Soba kenarında -yeni inşaa okulundayken- mangada ve daha sonrasında genel özelde dekadına dair yaptığımız o yoğun sohbetleri, paylaşımları ne kadar arıyorum bir bilsen.

Rojhat, basıncı yoldaşım. Kısa süreliğine geçirdiğimiz bir süreç olsa da, arayışlarını hep güçlü bulurum, gelişme istemin bana hep bir destek sunuyordu. Israrın ve çaban da öyle. O güzel sesinden türküler bir daha dinlerim umarım.

Fuat, doğu kürdistan'ın aydın sosyalist Küt gençlerinden, yüreğinin güzelliği suretine çocuk saflığıyla yansıyor. Entellektüel birikimin, mütevaziliğin, yoldaş canlısı olman bende hep bir etki yarattı.

Güneyden arkama bakmamacasına, kaçarak çıktım en sonunda. Fakat oralarda güzel olan o kadar çok şey vardı ki... Her zamanın kendine has zor ama güzel yanları çok. Her neyse özlem duyarak yaşamayı bu dağlar bana öğretti artık. Neylersin koşullar böyle. Güneyde kuzeydeki yoldaşları arıyor insan. Kuzeyde de diğerlerini... Aslında yer, mekan, zaman çok belirleyici değil. Önemli olan neyi yaşıyorsun, ne icraat ediyorsun, yüreğin ve beynin kiminle...

Her neyse genel yoldaşlar hepinizi çok özledim. PKK inşaatındakiler, PAJK'takiler, Basındakiler, TçM kadroları ve diğerleri...

Kani Botki/25.10.07

Beritan

Bu gün Beritan Arkadaş'ın şahadet yıl dönümü.

Senin gibi erdemli, savaştan bir kadın olmak gerçekten önemli. Önderlik senin için hep bize diyor ki: **'olacaksınız Beritan'ın namus ve ahlakı ile yürüyen kadın olacaksınız. Başka yolu yok.'**

Zaman senin gibi Beritan'lar istiyor yoldaş. Senin için bu gün helva yapamadım. Her yıl yaparım normalde. Hava koşulları uygun olmadı. İki gün içinde yapacağım...

Gündem...

Aslında süreç Önderliğin dediği şekilde işliyor. Kürtler üzerinde yine emperyalistlerin oyunları ve iktidar hesapları, herkes kendince pay almaya çalışıyor. Türkler bir yandan, ABD bir yandan, Avrupa bir yandan... Herkes pastanın kremalı kısmından bolca almaya çalışıyor.

Önderlikle dördüncü hafta görüşmeye izin verilmedi. Talabani ve Barzani ABD desteğiyle Türklere kafa tutuyor. Türkler güneye girme hazırlıklarında. -bir türlü dört yıldır giremediler- politik bir arenanın ortasında biz PKK. Ben bu filmi önceden izlemiştim...

Önderliğin düşüncelerini her ne kadar tahminetsem de, yine de çok merak ediyorum. Şimdi ne yapıyordur acaba? Sağlığı da iyice kötüleşti. Bizlerin sana gerçekten ihtiyacı çok. Hareket olarak senden beslensek de, bazı şeylerde, özelden de bu süreçte kaygılanıyorum. Barzani kürt önderliğine soyunmuş. Bu da içimizde etki yaratmıyor değil. Korkularım var. Fakat ideolojik olarak Başkanım senin dışında bu Kürt halkına yol göstercek yok. Buna tamamen iknayım...

Böyle süreçleri şöyle baştan aşağıya analizi en iyi yapabilen genelde abbas arkadaş oluyor. Şuan kapsamlı bir talimat okumaya, dinlemeye gerçekten ihtiyaç duyuyorum. Kesi Abbas arkadaş yapmıştır bile. Büyük cihazda okunmuştur kesin. İşte daha öncede yazmıştım kuzeyin zaafiyet arzeden yanları. Radyo aracılığıyla bir çok şeyi doldurmaya çalışsak da, Beni doyurmuyor. lakin yapacak bir şey yok..

25.10.07

En Sevdiğim Mevsim Sonbahar

Yüreğimin derinliklerinde anlam veremediğim bir hüznü hep sonbaharda yaşarım. Fakat diğer bir yandan da ruhumun bu mevsimde hep dinlendiğini, rahatladığını hissederim. Duygularımda sakinlik yaratır. Bir çok şehirlerde, ülkelerde bu sonbaharı yaşadım. Ama en çok

da Karadeniz'in küçük kasabalarında -Batı karadeniz- yaşadığım sonbaharını tadını hiç bir yerde alamadım. Karadeniz aşığı bir insanım. Oraları bir gün yazacağım.

Dün Herekol arkadaşın gömmelerini mayınlamaya gittik. Dönüşte bir kez daha tabiatanın bir kızı olduğumla gururlandım. Nedenine gelince; Besta biye'den kendimizi -Eriş Arkadaşla- bıraktık. Vadi küçük ama uzun bir vadi. Tam ortasında selvi ağaçları, yabani elma, alıç, yabani armutlar, kavak ve isimlerini bilmediğim maki türlerine benzeyen ağaçlar, ve yarım metre uzunluğunda sararmış otlar, vadinin her iki tarafında Kani Botki ve Gire Rijde'den gelen, yüksek olmayan sırtlarla çevrili. Yapraklar rengarenk olmuş. Sarı, mor kırmızıya çalan renkler, Kahverengi ve yeşil. Tam bir renk cümbüşü ve pastel tonda. Gökyüzü mavi ve parçalı tüy bulutlar. Bu bulutlar ateşten çıkan alevler gibi Uçuşuyor. Birde tam güneş batımı. Bu bulutlar kızıl, pembe rengini aldılar. Vadiden çıkarken, Girê Rijde, Serkê Dêryan ve Serkê Hiryan bulutların kızılığında turkuaz rendini almışlardı. Hezil vadisi gizemli bir hal almıştı. Tam da bu anda o kızıl bulutların içinden iki yolcu uçağı iz bırakarak sanki yarışırcasına yol alıyorlardı. bu andan aldığım hazi daha önce nerelerde yaşadım diye düşündüm. Pek yabancı değildim bu haza fakat bulunduğum ortamın gerilla oluşu ayrı bir gizem kattı buna. Doğaya karşı hiç bir zaman yabancı kalmadım ve **'bu evrene ait canlılardan birisi olmak ve bunun farkında olarak yaşamak gerçekten ayrı bir haz ve mutluluk'** yüreğimin süveydası tabiatana, anaların en kapsayanı, seni dün gözlerimi kapatarak, benliğimi beslediğin temiz oksijenlerinden derice çektim ve beynime bir kez daha seni kazıdım. Senden geldim ve sana döneceğim.

29.10.07 / Besta

Kardeşim güzel kıza, Ebru'ya...

Neyi, nasıl yazayım bilemiyorum? Senin, sizlerin dünyasından ayrılalı çok oldu ve sanki ayrı dünyalardaymışız gibi bir hissi de yaşıyorum. Şimdi koskoca bir kız olmuşsundur. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Ailenin en küçüğü oluşundan mı bağlandık bilemem ama benim yanımda ayrı bir yerin var. Seni rüyalarımda görüyorum. Anlayacağın beni ziyaret ediyorsun. Seni enson bıraktığım halinle, yani 12 yaşındaki çocuk halinle. Kesin şimdi endamlı bir kız olmuşsundur. Sana neden PKK, niye gerilla, neden Abdullah Öcalan, neden tercihim bu mücadele oldu? Bunları anlatmayı, beni anlamayı çok isterdim. Fakat bunun imkânlarını yaratma arayışları içerisine girmedim. Bir kez artık sizlerden ayrılmış ve yaşam tercihim belirlemiştım. Bir kez daha sizlerle iletişime geçip tekrardan bazı şeyleri canlandırmak yada sizleri umutlandırmak istemedim. Seçtiğim yol, tercihimin, seni ve ailenin diğer fertlerini etkilediğini, kırdığını biliyorum fakat Biraz Önderliği okursanız anlayacağınız kanısındayım. Her neredeyse ve ne yapıyorsan, tarihin direnen etnik, özgürlükçü kesimlerine, direnen kadının ahlaki erdemine denk bir yürüyüş içerisinde olman dileğiyle...

30.10.07 / Besta

Ders çıkarılmayan tarih her zaman için tekerrür etmeye mahkumdur...

Bir tekerrürü yaşıyorum; **'başarısızlık'** Neden acaba hangi işe kalkışsam ya sonuçsuz yarım kalıyor, tamlayamıyorum, ya da sonucu başarısız oluyor? İdealistleştım iyicene... Benim için bu kaçınılmaz bir kader mi, gerçekten. Nedenini çok fazla bulamıyorum. Ulaştığım sonuçlar demek ki benim için reel olan değil ki, bir tekerrür oluyor.

Üç ay gibi yaptığımız mayın çalışmasının hemen hepsi boşa çıktı. Ya hayvanda patladı, ya da düşman dedektör ile üzerine gidip bulup patlattı. En cidi, tam iki aydır nöbetini tuttuğumuz tuzak patlamadı. Girê Rijde asker doluydu ve patlamadı... Gereğçeleri kendime oluşturmuyacağım. Kendime iniyorum yine. Çocukluğumdan itibaren alıyorum ve bu güne değin getiriyorum. Bu güne kadar bir çok şeyim yarım yamalak. Elle tutulur, **'şunu başardım, bu beni**

tatmin etti, bana haz verdi' diyebileceğim önemli şeyler yok hayatımda. Ulaştığım bu sonuç çok eski fakat zaman dilimi gösteriyor ki, ben bu sonucu tersine döndüremeyeceğim. Pes mi edeyim, teslim mi olayım diye düşünüyorum artık. Mutlakiyetçi, mükemmelliyetçi zihniyet yapım daha öncesinde olay ve olgulara yaklaşımında, kendimi ele alışımında çok belirleyici oluyordu. Özellikle Atina Savunması sonrası düz çizgisel zihniyet yapım üzerine yoğunlaşmalarım ciddi oldu. Birde son paradigmanın zihniyet yapısı, canlıyı ele alış tarzı ve kadın merkezli oluşu dünyayı ele alış tarzımda zihniyet, yapımda ahlaki değer yargılarımda bir değişikliğe, yenilenmeye gitmem gerektiğine götürdü. Hep bardağın boş kısmını gören ben...Eevrenin, canlının oluşumunu, insan merkezli başlatan ben... Farklılıkları, zıtlıkları göz ardı eden ben.. Bir bütünen zihniyet yapımı çatırdatmak iddiası ile kendime yükledim. Özellikle PKK inşa eğitim devresindeki yoğunlaşmalarım, gördüğüm ideolojik eğitim sıfırdan bir başlangıç kararını almamı sağladı.

Ayrıksı otlar gibi kaldığım mücadele ortamında yeniden köklerimi güçlü oluşturarak adım adım koyuldum yola. Böyle bir iddiam hala var. Kuzeye gelişimde bu kararla bağlantılı zaten. Ben mükemmel bir kadın değilim. Beni özgürlük arayışlarımdan çekecek geri geleneksel zihniyet yanlarım-kadın yanlarım var. Bunları kendime itirafla başladım, dedim ki **'sen böylesin, bunu kabullen ve yürü üzerine üzerine'** bunada **'tamam'** dedim. Bardağın boş kısmı olduğu kadar, dolu kısmı da var. Doğayı anlamaya, canlıyı çözmeye çalıştım tekrardan ve kendimi ona indirmeye, özleştirmeye çalıştım. Tabiatana'ya yabancılaşan kızını **'bu kızı yeniden büyütmeliyim, kor ateşlerde yürütmeliyim, farkındayım...'** sezenin bu şarkısı da hani çok uzak değil buna. Özüne ait duracak bir duruşu kazandırma çabam da oldu. Peki, hemen bir sonuç alabilir niyi? ya da sihirli bir değnekle kül kedisi gibi değişebilir miyim?Tabi ki, bu bilimsel bir şey değildir. Mucize beklemiyorum kendime ilişkin. Lakin bazı şeylerin yansıması gerekiyor. Sonuç almam gerekiyor.

Yıl 2003'tü ve şimdi 2007. Tam dört yıl geçti. Sonuç ne?=PKK eğitiminden sonra basın komitesine düzenlendim. Sonuç= yarım yamalak bir yıllık çalışma, terazinin kefesinde ağırlıkbasan (+) değil. Ö.K. geldim tekrardan. Kışın girdiğim çalışma sonuçları = facia! Tam bir sinir savaşı, erkek eemenlikli zihniyetin türevleriyle savaş, eğitimimin yarım, çok güçlü olmayışı da doğurdu. Kuzeye geçtim. Yaptığım üç aylık çalışma boşa çıktı!!!

Şimdi ben yine kendimle çelişiyorum. Kadın olarak başarısızlığı yada yarım yamalak yürüyüşü kabullenemiyorum, tahammül edemiyorum. Hele birde kendime sosyalist, devrimci bir kimliği benimseyerek içinde olduğum harekette bu tür sonuçlar beni al aşağı ediyor. Genel bir beklenti de var, her açıdan. İşte bu noktada gerçekten arkadaşların yüzlerine bakmaya utaniyorum. Gururum el vermiyor. Savaş ortamında bir bireyin yptığı bir eylem, bir başarı sonuçlara yön verdiriyor. Bunun canlı örneklerini son süreçler belirgin gösteriyor. Bu nedenle bu durum canımı daha çok yakıyor, her şey şuan bana işkence gibi geliyor. Arkadaşlara yansıtmamaya çalışıyorum. Bastırıyorum kendimi. Fakat bir tetiklemeyle patlayacak bir mayın gibiyim..... Yine de akli selim davranmaya çalışacağım. Bu sonucun intikamını alacağım, pes etmeyeceğim, benim benliğime ters. Çeliştığım şeyler olacak mutlaka amaben sdece ben olarak bu mücadelede yer almıyorum. Bunun bilincindeyim. Her ne kadar canımı yaksa da ulaştığım sonuçlar beni geri çekemeyecek.

04.11.07 / Besta

Besta'da operasyon günleri...

düşman geçen ayın sonlarından itibaren ormanlık bölgelerde operasyonlara başladı. İlk operasyonu anladığım kadarıyla gömmelerimiz ve mayınlarımız içindi. Ama çokta başarılı olamadılar. Tabi bazı mayınlarımız dışında. Operasyonda birimceydik. Ve iki arkadaş -Firat ve

Brüsk ark.- sonradan eklendi. Herem, Demhat, Ararat, ben ve diğer iki arkadaş. Noktamızın etrafını düşman çevirince operasyonun noktaya dönük olduğunı sanıp gece noktadan çıktık. Bayağ renkli bir gruptuk ayrıca. Herem Arkadaş bitmek bilmeyen, toplanamayan eşyaları ve ağır olan çantasıyla grubun komutanı, Demhat arkadaş ise varlığı yokuğuğu belli olmayan, birazda gamsız hali ve ne söylenirse yapan katılımı. Fırat arkadaş tam bir Amed kırığı, dürüst ama kuralsız. Brüsk arkadaş iş ciddiye binince kurallı olan bir katılım. Ararat Arkadaş Besta'nın halini operasyonda görünce iyicene şokluğu yaşanan bir durumda. Çantası ağır. Ben ise **'Besta'da operasyon nasıl oluyor acaba?'** sorusunu yaşayarak anlamaya çalışan bir durumdayım. Cantam haddinden fazla ağır. Bireysel eşyalarımın yanı sıra hep mayın malzemeleri, iki tane mayın vs. Bu hale düştük ya. Gideceğimiz yeri daha önce görmemiştik. Gecenin ikisinde oraya ulaştık, nihayet. Sabah keşifçi ben ve Herem arkadaş çıktık. Hava aydınlanınca operasyonun yönü ve kapsamı anlaşılıyordu. Operasyon Hezil vadisine dönük bir operasyondur. Saatler ilerleyince bulunduğumuz noktanın etrafını yine tuttular, üzerimize indirme de oldu ve keşif yerinden kendimizi aşağıya bıraktık. Arkadaşlar mevzilerinde hazır ellerinde silahlarıyla beklemekteydiler. Onların -Ararat, Demhat ve Fırat- o hali o an bana çok komik geldi. Üçü arka arkaya sağlı sollu vurmak için bekliyorlardı. Ne yazık ki gülemedim. Tam karşımda askerlerin konuşma sesleri geliyordu. Brüsk Arkadaş etrafına dörbünle bakıyordu. Akşama kadar çatışma pozisyonunda bekledik fakat gelmediler. Akşam bulgur pilavımızı afiyetle yiyip, çayımızı içtikten sonra yola koyulduk. Yine manevra -bu işi sevmedim- Bu defa gittiğimiz yer mahkum bir araziydi. Fakat araziye tanımamanın getirdiği bir şey görüş belirtmedik

Hepimiz uykusuz. Her ara verişte herkes uyuyor. En son öyle bir hale geldik ki biz arkadaşları -Ararat ve ben- uykudan kaldırır vaziyetteilerken, pek de uygun olmayan bir yerde bir kaç saat uyumak için Herem arkadaşın ısrarı sonucu kaldık. Şafak söküp girdiğimiz vadiyi görünce nutkum tutuldu desem mübalağa yapmış olmam. Orman yok, kaya yok. Bir üstümüze gelseler cascavla kalırız. İşin kötü tarafı çatışmadan yada onlardan bir kaç kişi götürmeden ölmek bir gerilla için onur kırıcı bir durum.

Brüsk Arkadaşın keşiften gelip, askerlerin üçgene geldiğini söylemesiyle birlikte gündüz saat 11'de yola koyulduk. Bir sırtı aştıktan sonra vadinin daha uygun yerlerine rasladık. En azından çatışabiliriz diye düşünüyordum. Tabi bunlar yaşanırken Ararat'la benim pıtpıt'larımız eksik olmadı. Ararat arkadaşın arkadaşların kuralsızlıklarına müdahalesi de hiç eksik olmadı. Bundan arkadaşlar biraz rahatsız oldular da yerinde müdahalelerdi. Fakat Besta yapısı böyle müdahalelere açık değil.

Bestanın genel durumuna ilişkin yazılması gereken çok şey var aslında. Fakat yazmak istemiyorum...

Operasyon 5. gün geri çekildi ve biz noktaya döndük. Düşman noktaya girmemişti. Altımızdaki kervançı arkadaşların noktasına girmişti. Daha sonra karargâh'ın bizi çağırması üzerine birimce karargâh'a gittik. Benim için zor bir gidişti. Mayın sonucu nedeniyle arkadaşların yüzüne bakmak ya da bakan gözlere cevap vermek benim için gerçekten zor oldu. Böyle bir durumu gururuma yediremiyordum. Bu da bende çok belirgin bir gerginliğe yol açıyordu. Bu nedenle bir çok kişiye patladım. Nuda, Avyan ve Sterk arkadaşlara bazı şeyler karşısında gösterdiğim refleksler yerinde değildi. Ararat hakeza yine öyle. Aslında ne kimseyle konuşmak ne de kalabalık bir yerde kalmak istiyordum. Biraz sakin kafayla durup yoğunlaşmaya ya eni şeyler bulmaya ihtiyacım vardı. Tabi buda olmadı. Birimce aynı kalırken şimdi karargâha dahil olduk.

11.11.07 / Besta

Operasyonlar da ciddiyetsiz!

Bu Sterk arkadaşın sözü, Besta operasyonlarına ilişkin. Gerçekten insan tam anlayamıyor ne yapmak istiyorlar. Sanırsam T.C. ordusu içerisinde üst tarafından alınan alta doğru indikçe esneme oluyor. Yani Büyükanıt'ların-Şahinlerin kararları orta kademeler tarafından uygulanmıyor. Bence 'desinlere' bazı operasyonları yapıyorlar. Arazide hep varlar.

Yine onların hareketliliği nedeniyle parçalara bölündük. Bu defa Roni Arkadaş komutasında ben, Ararat, Wrya arkadaş yola koyulduk. Üç arkadaş önden gitmişti. Ben ve Demhat arkadaş mayın nedeniyle arkadan gittik.

Çantam yine ağır. Boynumda tuzak, eşarbımla boynuma bağladım, küçük kazmam, silahımın dışında, lav silahından yaptığımız mayında ayrı bir zorluk katıyordu. Tam bir Herem arkadaş gibi olmuştum. İşin kötü tarafı havanın açık olması nedeniyle geceler çok soğuk ve ayaz. Bu nedenle yerlerde kirağı düşüyor. Otlar hep kaygan. Tam dört defa 1.80yere yatarak düştüm. Mayın bir yee, kazma bir yere, silahım bir yere gidiyordu. Birde hep belimin üzerine düşüşüm bel rahatsızlığımı iyice arttırıyordu. Mayın işi de olmadı sonucunda. Zaten bana ilk söylendiğinde mantıklı da gelmemişti. Biraz rastgele yapılan bir şeydi. Gece saat 12'ye doğru Ararat arkadaşların yanına ulaştık.

Her iki erek arkadaş yatmışlardı. Ararat ise çok komik bir haldeydi. Soğuktan uyuyamamış, yarım battaniyesine sarılmış, abasını giyen çobanların oturş tarzıyla oturuyordu. Nasıl yatalım diye düşünürken karar verip sığınağa gittik. Tam bir faciaydı. Ben dev Ekin ve ondan geri kalmayan Ararat çatışmak için yapılan daracık sığınağa girdik. Yatış pozisyonumuzu tarif edemiyorum. Çünkü bende bilmiyorum. Biçime dair bir şey yoktu. Besta'da Ararat ve benim uykularımız tambir işkence saatleri. Muhakkak bir şey engel oluyor. Ve yatamıyoruz. Sığınakta öyleydi. Çok soğuk değildi fakat dizden aşağısını hissedemiyordum. Sabah olmasını iple çekiyordum.

Velhasıl düşman geri çekilme yaptı ve biz noktaya geri döndük. Erzağımız yok ama her ikimizi de bu durum etkilemiyor. Moralimiz yerinde. Noktada iki kadınız, diğerleri ayrı bir yerdeler.

Sabah olunca soğuk falan dinlemeden fırsattan istifade saçları, çorapları yıkayalım dedik ve başladık. Ararat arkadaş işi biraz daha lerletti ve banyo d yaptı.

Ah biz kadınlar hiç değişmayız gerçekten....

15.11.07 / Besta

Kış geliyor...

Şuan gündüz nöbetinin son saatlerineyim. Arazi mükemmel. Kato'ya, Kör Kandil'e, Kêlê Meme'ye kar düşmüş durumda. Serke Mehmede Uso, Deryan ve Hiryan'a henüz düşmemiş. Axir karakolunda tepecileri değiştiriyorlar sanırsam. Mergumare'de hiç bir hareketlilik göremedim. O tepeye dönük arkadaşlar bir kaç suikast eylemi yaptıktan sonra adamlar başlarını çıkaramaz odular. Axir tepesinden havanlar atılıyor. Bu da gösteriyor ki askerler araziden çekilmişler.

Bu arada arkadaşlar erzağa gidiyorlar. Boğaza doğru on gerilla mesafeli yürüyor. Gündüz T.C askerlerinin gece ise biz gerillaların. Bakalım bu operasyonlar nasıl ivme kazanacak. Bu arada gabar -çiya Bızına- eylem yapmış. 9 askerörlü 14 yaralı. Gabar her şeyi ile bir direniş abidesi. Gönlüm sizlerle. Tarihine denk bir duruş hala var...

15.11.07 / Besta

Yersiz kayıplar...

Gabar'da arkadaşların yaptığı iki güçlü eylem sonrasında iki arkadaş şehit düştü. Birisi Deniz, diğeri Agit Urmiye arkadaşlar. Her iki arkadaşta örgüt içerisinde iş yapabilen niteliğe sahiptiler. Gerçekten yersiz kayıplardı. Uzun süredir tanıdığım arkadaşlar olması nedniyle beni

etkilediler. Bizim eski Ö.K. yapısından kise kalmadı gerçekten. Kelaynaklar gibi kaldık. Agit arkadaş yeni geçmişti. çok erken bir şahadet. Deniz ve bir çok noktada yetenekli bir arkadaştı. Yaralanıyor ve 23 saat sonra şehit düşüyor. Gittiği eylemde siahta kaldırıyor. Şimdi Gabar'daki arkadaşlar için çok ağır olmuştur. Agit Arkadaşın şahadetinde bir bayan arkadaşın olduğunu duymuştuk. Gözümden kim geçmedi ki. Didar, Agiri, Serhildan, Tanya ve Aryan var. Kimin olduğu noktasında bir ayırımim yok fakat bazı arkadaşların şahadetlerini kaldırabilir miyim, bilemiyorum. Uzun yıllardır birlikte olduğumuz bayan arkadaşlar var.